විමල් අතීතයට සරදම් කරයි

දිය යටින් ගින්දර ගෙනයාම අපහසුය. අද ලොවේ යුද්ධය හා සාමයත් වතුර හා ගින්දර මෙන්ය. එය එසේ වන්නේ සාමය වෙනුවෙන් යුද්ධය පටන් ගන්නා මිනිසාට හිමිවන්නේ සදාකාලික යුද්ධයක් වෙන නිසාය. එය දිය යටින් මෙන්ම උඩින්ද කල හැකි ය.

ලංකාවේදී මෑතකදී සිදුවූ මාවිල්ආරු සිද්ධියත් එහි එක් පැතිකඩකි. වතුර වෙනුවෙන් මනුෂ්‍යයන් දෙකොටසක් දිය උඩින් ගින්දර යවා එකිනෙකා නසා ගත්තෝය. සමහර ආගම්වලට අනුව නම් මේ ලොවේ මැවුම්කරු දෙවියන් වහන්සේය. එම මැවුම්කරු විසින් මේ ලොවට ගින්දරද, ජලයද, මහ වනයද මැවීය. සතා සිව්පාවුන්ද නිර්මාණය වූයේ දෙවියන් වහන්සේගේ කැමැත්ත අනුවය. කැලේක අත්තක් කඩා විලිවසා, ගින්දර වලින් අලයක්, මස් කැබැල්ලක් පුච්චන් කා ඇලකින්, දොලකින් වතුර පිපාසය සංසිඳුවා ගෙන රාත්‍රියේදී ආරක්ෂාවට ගිනි මැලයක් ගසාගෙන නින්දට ගිය මිනිසාට 'දියුණුව' නමැති අකුරු හතර තුලින් අද බොහෝ දේ ලබා දී ඇත. එදා දෙවියන් වහන්සේ ගේ කැමැත්තට නිර්මාණය වූ මිනිසා අද දෙවියන් වහන්සේ අකමැති දේවල් කරයි. සිමා මායිමක්, පාරක් තොටක් නොදැන ගලා බසින සිසිල් දිය දහර වෙනුවෙන් ගහමරා ගනිති. දියුණුව විසින් එදා තිබූ යකඩ වෙනුවට අද නවීන අවි ආයුධ ලබා දී ඇත. අද එක් එක් රටවලින් දෙවියන් වහන්සේලා බොහෝදෙනෙක් නිර්මාණය වී ඇත. එම දෙවියන් වහන්සේලාගේ කැමැත්තට අනුව ලොව පැද්දෙති.

කොටින් විසින් මෑත කාලයේ සිදුකරන ලද බොහෝ ප්‍රචණ්ඩ ක්‍රියා අසාර්ථක විය. ඒ අපේ දක්ෂතාවයට වඩා කොටින්ගේ අදක්ෂතාවය නිසාය. ඔවුන් පාකිස්තානු තානාපතිවරයාට බෝම්බ අටවා තිබුණාටත් වඩා හොඳින් අද පාකිස්ථානය අමනාප කර ගත්තේය. යුධ හමුදාපතිවරයාට මිනිස් බෝම්බයකින් දමා ගසා ඔහුගේද යක්ෂාවේෂය අවුස-'සා ගත්තේය. ඒ වෙනුවෙන් කටේ කිරි සුවඳවත් නොගිය අසරණ ළමා සොබල සෙබලියෝ බිල්ලට දී ඇත. කොටින්ගේ හමුදා බලය පිරිහී ඇති බවක්, ඔවුන්ගේ මෙම අසාර්ථක යුද ක්‍රියාවලියට හේතුව කරුණාගේ වෙන්වීම බවත් අද ලංකාවේ බොහෝ පුවත්පත්වල පලවී ඇත. නමුත් මීට මාස හතරකට පමණ පෙර ඕස්ට්‍රේලියාවේ පළවන ප්‍රධාන පුවත්පතකට ජීනිවා එන්ගවාංග ප්‍රෝඩා නමින් ලිපියක් සපයමින් කරුණා අපිට ලැබුණු පංචායුධයක් බවත්, අපි යුද්ධයේ ලැබූ ප්‍රධාන ජයග්‍රහණය එය බවත් එහි ප්‍රකාශ කර ඇත. එම ලිපිය ගුවන්විදුලි මාධ්‍යවලම විචාරයට බඳුන් වූවත් අද එය සත්‍යයක් වී ඇත. එහෙත් කිසිවෙකුටත් කොටින්ගේ ගරිල්ලා පහරදීම (මරාගෙන මැරීම, සැඟවී පහරදිම) නතර කිරීමට අපහසුය. එය චිරාත් කාලයක් අපේ රටේ වැජඹෙනු ඇත. එය සිදුවන්නේ ප්‍රභාකරන් දෙවියන් වහන්සේගේ කැමැත්තට අනුවය.

අපි කෙතරම් සාම ගීතිකා කිව්වත්, සාම චිත්‍රපට හැදුවත්, සාම ලිපි ලිව්වත්, සාම කවි කිව්වත්, පෙරඩල් ක්‍රමයක් ලබා දුන්නත්, නැතත් මෙම විරසකය චිරාත් කාලයක් වැජඹෙනු ඇත. පෙඩරල් ක්‍රමයකට වුවත් ඇති වූ සිත් අමනාපකම් නැතිකර ගැනීමට කාලයක් යනු ඇත.

එසේම අවසානවකට සාමය වෙනුවෙන් කැපවී ඇති බොහෝ ආගමික නායකයින්ද අද යුද්ධය වෙනුවෙන් කොඩි ඔසවයි. එයද අභාග්‍යසම්පන්න කරුණකි.

දැන් මෙම යුද්ධයේදී අපේ හමුදාව බොහෝ ජයග්‍රහණ ලබාගත්තේ, උඩින් හා මුහුදින්ය. ඒ බොහෝදුරට ඊශ්‍රාලයේ නිෂ්පාදිත කපිර් යානාවලට හා ඊශ්‍රායල් යුක්රේන් ගුවන් නියමුවන්ට පින්සිදු වන්නටය. ලැබී තිබෙන අලුත්ම ආරංචි අනුව නම් අපි පහරදෙන්නේ එම සහයෝගයන්ද ලබාගෙනය. එල්.ටී.ටී.ඊ. ය විසින් ඇමරිකාවේදී මේවා බිම හෙලීමට මිසයිල මිලදී ගැනීමට උත්සහ කළද එයද අසාර්ථක වී තිබේ. යම්කිසි ලෙසකින් ඔවුන් අතට මේවා පත්වුණි නම්, සටන මෙයට වඩා වෙනත් මුහුණුවරක් ගැනීමට ඉඩ තිබිණි.

මම ඉහතින් රටේ පවතින යුද්ධය ගැන විග්‍රහ කලත් මෙම ලිපියෙන් තවත් විශේෂ දෙයක් කීමට ඇත. ඒ විමල් වීරවංශ සහෝදරයා විසින් මෑතකදී පුවත්පතකට කියූ දෙයක් සම්බන්ධවය. ඒ යම්කිසි රටක යම්කිසි කණ්ඩායමක් ත්‍රස්තවාදී ක්‍රියා සිදුකරයි නම්, මහජනයා විසින් පත්කල නීත්‍යානුකූල රජයකට එය මර්දනය කිරීමට අයිතියක් ඇති බවය. මෙය කියවූ මගේ සිතට බොහෝ දුකක් දැනුනි. ඒ 71 හා 88 කැරලිවලින් මියගිය අහිංසක තරුණ කොටස් ගැනය. ඒ එදා ඒ අහිංසකයන් අවි ගෙන සටන් කලේ, වීරවංශලා සෝමවංශලා වැනි නායකයින් පත් කරන්නටය. ඔවුන්ගේ රුධිරය පොලවට දන් දුන්නේ ඔවුන් නිසාවෙනි. අපි පත්තරවලින් ප්‍රේමදාස, රන්ජන් විජේරත්න මහත්වරුන්ට පලු යන්න දොස් කිව්වද, මර්දනයට එරෙහිව පෑන එසවූවද වීරවංශ මහතා විසින් අද ප්‍රේමදාස මහත්වරුන් නිවැරදි කර ඇත. අපේ පෑන පිස්තෝලයක් කර අපිටම වෙඩි තබා ගන්නට කටයුතු සලස්වා ඇත. රිචඩ් සොයිසා වැනි මාධ්‍යකරුවන් වැරදිකරුවන් කර ඇත.

71 කැරැල්ලෙන් පසු නිදහස ලැබූ 78 දී ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී දේශපාලනයට එක්වූ රෝහණ විජේවීර සහෝදරයාගේ බොහෝ රැස්වීම්වලට සවන්දීමට මම සහභාගි වී ඇත්තෙමි. එකම එක් වරක් ඔහු මට මුණ ගැසීද ඇත. ඒ ආමර්වීදියේ ලීමෝල උඩ තිබූ ජේ.වී.පී. ප්‍රධාන කාර්යාලයේදීය. එදා ඔහු මට අහම්බෙන් මෙන් මුණ ගැසුණේ මා සමඟ එකට ඉගෙනගත් ධනංජය සොයුරා නිසාය. එදා ධනංජය සොයුරා කලක් විමුක්ති ගී ප්‍රසංගයේ ඩ්‍රම්ස් වාදකයාය. සේපාල නමැති උපාධිධාරී රියදුරා විමුක්ති ගී බස් රථය පදවමින් ධනංජයලා සමග සැරිසැරුවේය. මම මෙය මතක් කරන්නේ අද එයින් බොහෝදෙනෙක් ජීවතුන් අතර නැති නිසාය. එම අහිංසක තරුණයන් කෙරෙහි ඇති වූ කණගාටුව නිසාය.

වාර්ගික ප්‍රශ්නයට බොහෝ විසඳුම් එදා විජේවීරගේ දේශපාලනය තුළ ගැබ්ව තිබුණි. බලය බෙදීම එදා ඔහුගේ දේශනවල ප්‍රධාන මාතෘකාව විය. ඔහුගේ පෞද්ගලිකත්වය ගැන නොතකා දේශපාලනය ගැන කතා කරන්නේ නම්, ඔහුගේ දේශනවල බොහෝ තර්කානුකූලත්වයක් හා සාධාරණත්වයෙක් ගැබ්ව තිබිණි. අද ජේ.වී.පී. ය තුළින් විජේවීරලා වැනි නායකයින්, ගමනායකලා වැනි වීරයන් බිහිවන්නේ නැත. කොටින්ම කියතොත් අද මාක්ස්වාදී, දේශපාලනයාට ලංකාවේ ඇත්තේ වික්‍රමබාහු කරුණාරත්නගේ වැනි සුළු දේශපාලන පක්ෂයක් පමණි. යූ.ඇන්.පී., ශ්‍රී.ල.නි.ප.ය. , ජේ.වී.පී. සියල්ලම අද එක මල්ලේ ලුණු කයි.

මොවුන්ගේ කවුරු බලයට ආවත් අවසන් වශයෙන් අපිට ලැබෙන දෙයට වඩා නොලැබෙන දේවල් වැඩිය. අද ඒ සියලු පක්ෂ බලය බෙදීම ගැන කථා කරන්නේ හිත යට එකක් තබාගෙනය. එනම් බලය ලබා ගන්නේ හා රැකගන්නේ කෙසේද යන දේ සිතේ තබාගෙනය. මෙය පවතින තාක්කල් දෙමළ ප්‍රශ්නයට විසඳුම් නැත. එසේම වීරවංශලා පුවත්පත්වලට ප්‍රකාශ කරන ලද මෙම ප්‍රකාශය ජනතාවටත් අපිටත් කියවීමට අයිතියක් ඇත. එය අපිට කිවහැකි මුත් විමල් වීරවංශලාට කිව නොහැක. ඒ ඔවුන් අතීතයේ කොටස්කරුවන් වන නිසාය.

එහෙයින් මෙම සෑම දෙයක්ම විමසා බැලූ කල අපිට පන්සිය පනස් ජාතක පොතේ එන විෂවන්ත ජාතයෙන් වැදගත් පණිවුඩයක් ලබාදෙයි. ඒ "ආර්ය පුද්ගලයෝ කවර කරුණක් සඳහා වුවද හොඳ ප්‍රතිපත්ති වෙනස් නොකරති." යන උපදේශයයි.

5 වන පිටෙන්

එම දේශපාලන සිදුවීම්මාලාව අතර යුදමය වශයෙන් එල්.ටී.ටී.ඊ. සංවිධානයටත් රාජ්‍යයක් වශයෙන් රටටත් වැදගත් යුදමය මධ්‍යස්ථානයක් වන එල්.ටී.ටී.ඊ. පාලනය යටතේ පැවැති සාම්පූර් ප්‍රදේශය රජයේ හමුදා විසින් අත්පත් කරගෙන ඇත. පසුගිය 04 දා බණ්ඩාරනායක ජාත්‍යන්තර සම්මන්ත්‍රණ ශාලාවේ පැවැති ශ්‍රී ලංකා නිදහස් පක්ෂයේ පනස් පස්වන සංවත්සරය අමතා ජනාධිපති මහින්ද රාජපක්ෂ මහතා කතා කරමින් සිටින අවස්ථාවේදී ඒ බව ප්‍රථම වරට ප්‍රකාශයට පත් කෙරුණි.

දේශිය වශයෙන් මෙන්ම ජාත්‍යන්තර වශයෙන් සිදුවෙමින් පවතින දේශපාලන සිදුවීම් මාලාව, රටේ ප්‍රධාන ප්‍රශ්නය වන ජනවාර්ගික ප්‍රශ්ණය, එසේත් නැත්නම් උතුරු නැගෙනහිර පළාත් හි මේ දිනවල තීරණාත්මක ආකාරයකින් රජයේ

එවන් තත්ත්වයක් හමුවේ අපගේ දේශපාලන නායකයින් තවදුරටත් තමන්ගේ පක්ෂය හා න්‍යාය කර ගසාගෙන කොතෙක්දුරට කෙසේ හැසිරේදැයි අපට දැන්මම කිව නොහැකි ය
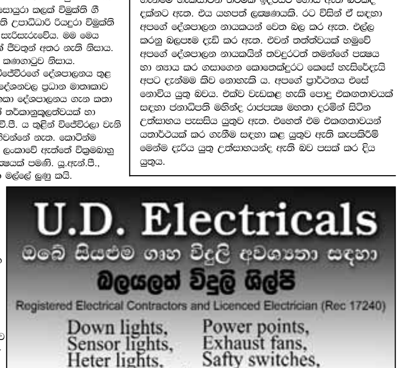
ආරක්ෂක අංශ සහ එල්.ටී.ටී.ඊ. සංවිධානය අතර සිදුවෙමින් පවතින ගැටුම් කේන්ද්‍ර කර ගනිමින් හටගෙන ඇති බව පමණක් පැහැදිලිය. කාලයක සිට ජනවාර්ගික ප්‍රශ්නය හා යුද්ධය අප රටේ දේශපාලනයේ තීරණාත්මක සාධකයක් බව පැහැදිලිය. සටන් විරාම ගිවසුමක් පැවැතියද එය දෙවන වන ලෙස එය යටපත් කරමින් ගැටුම්කාරීත්වයක් ව්‍යාප්ත වෙමින් පැවැතීමත්, එය රජයට මෙන්ම එල්.ටී.ටී.ඊ. සංවිධානයට තීරණාත්මකව බලපා ඇති බවත් පැහැදිලිය. පොදුවේ ගත්කල උතුරු නැගෙනහිර සිදුවීම් වේවා කොළඹ සිදුවෙමින් පවතින දේශපාලන සිද්ධීන් වේවා ගමන් ගන්නාවු දිසාව අවසාන බලපෑමඇති කරන්නේ රටටය. එබැවින් නිරීක්ෂණශීලීව සියලු සිදුවීම් දෙස බලන අපට වැදගත් වන්නේ සිදුවෙමින් පවතින දෑ කොතෙක් දුරට රටට වැදගත් වන්නේද? රටට යහපතක් ගෙන දෙන්නේද යන්නය. ජාතික ව්‍යසනයක් වු අර්බුදයක් හමුවේ පාර්ලිමේන්තුව නියෝජනය කරන දේශපාලන පක්ෂවල එකඟතාවයත් එක්ව වැඩ කල හැකි සැලැස්මක් ඇති කර ගත හැකිවන්නේ නම් ඒ සඳහා විරෝධවීමේ හැකියාවක් කිසිවෙකුටවත් නොමැත. එහෙත් අපගේ දේශපාලන ඉතිහාසයේ මීට පෙර අවස්ථාවලදී ජාතික ආණ්ඩු, ජාතික එකඟතාවයන් පිළිබඳව යතාර්ථයක් නොවූ කතාබහ කළ අවස්ථා අප ඕනෑතරම් දැක ඇත. එහෙත් මෙවර එම කතාබහ සහ එවන් එකඟතාවයන් ඇති කර ගැනීමේ හැකියාවන් තරමක් ඉදිරියට ගොස් ඇති බවක්ද දක්නට ඇත. එය යහපත් ලක්ෂණයකි. රට විසින් ඒ සඳහා අපගේ දේශපාලන නායකයන් වෙත බල කර ඇත. එල්ල කරනු බලපෑම දැඩි කර ඇත. එවන් තත්ත්වයක් හමුවේ අපගේ දේශපාලන නායකයින් තවදුරටත් තමන්ගේ පක්ෂය හා න්‍යාය කර ගසාගෙන කොතෙක්දුරට කෙසේ හැසිරේදැයි අපට දැන්මම කිව නොහැකි ය. අපගේ ප්‍රාර්ථනය එසේ නොවිය යුතු බවය. එක්ව වැඩකළ හැකි පොදු එකඟතාවයක් සඳහා ජනාධිපති මහින්ද රාජපක්ෂ මහතා දරමින් සිටින උත්සාහය පැසසිය යුතුව ඇත. එහෙත් එම එකඟතාවයන් යතාර්ථයක් කර ගැනීම සඳහා කළ යුතුව ඇති කැපකිරීම් මෙන්ම දැරිය යුතු උත්සාහයන්ද ඇති බව පසක් කර දිය යුතුය.